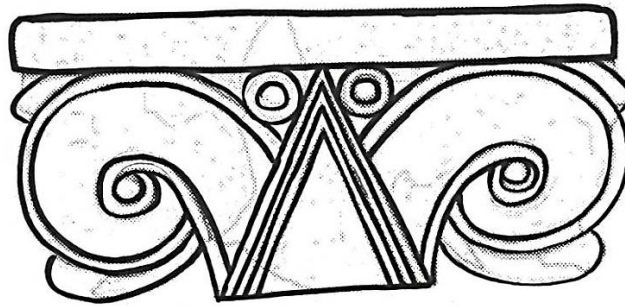

עין ג'וויזה ועץ הזית

20 ס"מ

1. תהילים קכח

א שיר, המעלות:

אשרי, כל-ירא ה'-- ההולך, בדרכיו.

ב יגיע כפיך, כי תאכל; אשריך, וטוב לך.

ג אשתך, כגפן פורייה-- בירכתי ביתך:

בניך, כשתילי זיתים-- סביב, לשולחנך

2. ירמיהו פרק יא

(טז) זית רענן יפה פרי תאר קרא יקוק שמוך

3. נעמתם לי מאוד זיתי מולדתי!

הוד קדומים חופף על ראשכם המעוטר עטרת שיבה מכסיפה. אתם נשיאי ההרים ואזרחי העמקים! שורשיכם החזקים בוקעים סלעים, חובקים צורים ויונקים מהם לח ולשד. גזעכם החסון והמוצק למוד סבל וצער, נושא בגאון את עטרת עליו. ועליכם ברוכי השמש הופכים את לשד עפרות הסלעים ומגד האוויר לתנובת שמן זך, שמן הקודש.

הוא השמן שאבות-אבותי לקחו מאבות-אבותיך בימים קדומים להדליק בו את נר-התמיד במנורת-הזהב אשר בבית-המקדש – סמל ועד לבערת החיים הנצחיים אשר לא תכבה כל עוד השמים על הארץ. הוא השמן שהיה יצוק בדמם של אבותי הקדומים והדליק בהם את אש הגבורה ושלהבת האהבה לסלעי מולדתם ולמקדש רוחם. ואת האש הזו ואת האהבה הזו הנחילו הם לבניהם ולבני בניהם שהלכו בגולה.

ואני, אחד משבי הגולה, מה אוהב להתהלך בין שורותיכם, לנוח בצלכם, לחבק ולהתרפק על גזעכם החסון, החרוש קמטים עמוקים מרוב עמל ותלאה במלחמת החיים הקשה.

אכן אתם שריתם עם הסלעים ותוכלו להם!

אנא, זיתי-אל, למדוני נא להכות שורש עמוק עמוק בסלעים האלה כמוכם, לינוק את לשדם, לחפון מלוא חופניים ברכת שמש ארצי ולהצהיר שמן-קודש אשר ידליק את נר-התמיד במקדש לבבי ולבב עמי עם-עולם.

אנא למדוני נא!

4. זית

זו חכמת הזקנים ואמרות היצהר
הבהירות, צוננות ובריאות לטועם.
זה המזג הטוב, - לב השיף האוהב
הנחבא אל מעבר סברו הזועם.
איף שיכי הנבון ואפר האפוד,
איף קורץ בעיני זיתוניו ונוהם...

אלכה השדה אל עתיק היומין,
אל נשוא הפנים במושב אהלו.
לא יעש הסב קטנה או גדולה
בלתי אם יעטה אפרת מעילו
ומעיל לו ישן, מחספס ונקשה,
ונמלים בכיסיו, כל פיס ונחילו...

מסק תבונותיך כפרי, הוי סב,
העירה הזית, הרעידה כל בד.
שבענו מטוב חכמתך הצלולה,
היא חכמת-החיים הנשמרת בפד.
ממנה יקח למאור הטהור,
אור שבצעת הקנים הזורח לעד...
(יצחק שלו, קולות אנוש חמים עמי 77-78)

פקח הסב, מאזן מכתמים,
כל עלה – כשנינה מכסיפה וחדה
אשר יש בה לשרט את הנער הרך
אם ראה לא יראה את שחוקה בצדה –
הן על פן לשיש אט אזני בענה
בקומו לדבר במשל וחדה.

5. דוד בן גוריון בנאומו בכינוס ק"ל בשנת 1944 :

"רבים מכס באו הנה מתל-אביב. עברתם בהרי ירושלים, אתם רואים בימין ושמאל הרים עשויים דרגות דרגות, והן קרחות, שוממות, עקרות. אבל דרגות אלו אומרות דרשני. אין אלו דרגות העשויות בידי הטבע, אלא העם היהודי הוא אשר יישב את כל ההרים האלה, את הרי חברון וירושלים, שומרון והגליל. הוא לא הניח אף הר שומם ובלתי מעובד. כדי להתגבר על פגעי הטבע – דירג את ההרים למען שמור על האדמה, למען הקל על עיבודה. דרגות אלו נהרסו ונעזבו, נשאו רק עקבותיהן. הגשמים והרוחות סחפו את האדמה הברוכה אשר הייתה מקור פרנסה וברכה ליישוב היהודי ההררי הגדול. עכשיו אנו רואים את הרי ארץ-ישראל, שהיו מכוסים יערים וכרמים, שהם קרחים ושוממים. עוד תמצאו על קרחות ההרים האלה גיתות ובתי-בד שם עבדו הכורמים והיוגבים והם עזובים." (במערכה ג עמוד 187, עם עובד)

6. דברי הימים ב, לב

א אחרי הדברים והאמת האלה, בא סנחריב מלך-אשור; ויבא ביהודה, ויחן על-הערים הבצורות, ויאמר, לבקעם אליו. ב ויבא, יחזקיהו, כי-בא, סנחריב; ויפניו, למלחמה על-ירושלם. ג וינעץ, עם-שָׂרָיו וְגַבְרָיו, לְסַתּוֹם אֶת-מִימֵי הָעֵינֹת, אֲשֶׁר מֵחוּץ לָעִיר; וַיַּעֲזְרוּהוּ. ד וַיִּקְבְּצוּ עִם-רַב-וַיִּסְתַּמוּ אֶת-כָּל-הַמַּעְיָנוֹת, וְאֶת-הַנַּחַל הַשּׁוֹטֵף בְּתוֹךְ-הָאָרֶץ לֵאמֹר: לָמָּה יָבֹאוּ מַלְכֵי אֲשׁוּר, וּמִצְאוּ מִים רַבִּים

7. תרגום השבעים, יהושע טו, נח-נט

חלחול בית צור וגדור. ומערות ובית ענם ואלתקון ערים שש וחצריהם. תקוע ואפרתה היא בית לחם, ופעור ואיטם... וכרם וגלם ובתר ומנחת, ערים אחת עשרה וחצריהן

8. שיר השירים ד

יב גן נעול, אחתי כלה; גל נעול, מעין חתום. **יג** שלחיד פרדס רמונים, עם פרי מגדים: כפרים, עם-נרדים. **יד** נרד וקרפס, קנה וקנמו, עם, כל-עצי לבונה; מר, ואהלות, עם, כל-ראשי בשמים. **טו** מעין גנים, באר מים חיים; ונזלים, מן-לבנון. **טז** עורי צפון ובואי תימן, הפיחי גני זלו בשמי; זבא דודי לגנו, ויאכל פרי מגדיו. (שה"ש ד)

9. שיר השירים

יא אל-גנת אגוז נרדתי, לראות באפי הנחל; לראות הפרחה הגפן, הנצו הרמנים. **יב** לא דעתי-נפשתי" ()

